

Arrest

nr. 183 639 van 9 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. WIJNAKKER en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben, van Arabische origine te zijn en te behoren tot de familie Al- Shurufy. U bent afkomstig uit Kerbala, Zuid-Irak.

Op uw 14 jaar zou u lid geworden zijn van de Communistische Partij (CPI). Uw beslissing hiertoe werd ingegeven vanuit uw interesse in cultuur en kunst, zaken die sterk gesteund werden door de CPI. Als lid nam u deel aan discussies over cultuur, politiek, mensenrechten, woonde u vergaderingen bij, was u actief betrokken bij het organiseren van tentoonstellingen,

Sinds u lid werd van de CPI beschouwt u zichzelf niet langer als moslim. Sindsdien zou de relatie met uw sterk religieuze, sjiiitische familie almaar verslechterd zijn die u onder druk zette als een goede moslim te leven. Eind de jaren zeventig zou het Nationale Front uiteengevallen zijn en kreeg de CPI, en

diens leden, het zwaar te verduren. U zou Kerbala toen tijdelijk verlaten hebben en naar Bagdad getrokken zijn. U verbleef er afwisselend bij uw zus H. (...), bij vrienden alsook op straat. Na twee jaar keerde u terug naar Kerbala waar u uw middelbare school kon afmaken. U vatte vervolgens uw universitaire studies aan in Bagdad en studeerde vier jaar later af aan de faculteit voor Schone Kunsten. Als voormalig lid van de CPI kreeg u evenwel uw diploma niet uitgereikt.

U keerde na uw middelbare studies terug naar Kerbala waar u onder een soort van huisarrest bleef wonen. In die periode zou de mukhabarat (inlichtingendienst) meermaals bij u thuis zijn langsgeweest. U zou ook twee maal door de mukhabarat bij u thuis zijn gearresteerd omwille van uw communistische gedachtengoed en sjitische geloof. U zou de eerste keer gedurende drie maanden zijn opgesloten en de tweede keer zou u gedurende een week zijn vastgehouden. Verschillende mede-gedeteneerden zouden geëxecuteerd zijn. U werd uiteindelijk in 1987 verplicht uw militaire dienstplicht te vervullen. Tijdens uw verlofdagen keerde u terug naar Kerbala. Na een tweetal jaar keerde u niet meer terug naar Kerbala maar verbleef u tijdens uw verlofperiodes in Bagdad waar u uw verloofde ging bezoeken.

In 1990 zou u in Bagdad officieel gehuwd zijn met L. A. S. (...), een Arabische soennitische moslima met de Irakese nationaliteit. Jullie kregen samen drie kinderen, A. (...), S. (...) en Y. (...). Na 4 à 5 jaar zouden u en uw echtgenote uiteen gegaan zijn. Sindsdien verbleef u hoofdzakelijk bij uw zus H. (...) in Bagdad. U verbleef ook af en toe bij vrienden in Bagdad en bij uw familie in Kerbala. In 2000 zou u officieel gescheiden zijn van uw echtgenote.

Eind 2000 zou u Irak legaal verlaten hebben en via Jordanië en Turkije reisde u naar België waar u op 11 januari 2001 een eerste asielaanvraag indiende. Daar u interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) meermaals werd uitgesteld en genoeg had van uw situatie hier – u werd ziek en verbleef ook een tweetal maanden in een ziekenhuis in Brussel – keerde u vrijwillig terug naar Irak.

Na uw terugkeer verbleef u opnieuw op verschillende plaatsen in Bagdad, ondermeer bij uw zus H. (...). Na de val van het regime van Saddam in 2003 keerde u terug naar Kerbala. U vestigde zich in uw ouderlijke woning en werd er benoemd als leraar in een middelbare school. U ging aanvankelijk nog af en toe naar vergaderingen/ bijeenkomsten van de CPI waarvoor u werd uitgenodigd maar u hernieuwde uw lidmaatschap niet en had ook geen activiteiten meer voor de CPI. Uiteindelijk ging u ook niet meer naar de bijeenkomsten omdat het u niet meer interesseerde. In 2008 zou de ouderlijke woning verkocht zijn. De echtgenote van uw broer - hij werd ttv het Saddam-regime vermoord - zou haar deel hebben opgeëist en uw zussen beslisten uiteindelijk het huis te verkopen en ieder zijn deel uit te betalen. Volgend op de verkoop van de woning verbleef u hoofdzakelijk op hotel in Kerbala. Af en toe kon u ook een aantal maanden in de woning van een kennis verblijven en heel af en toe kon u bij uw zussen H. (...) en S. (...) terecht. U bleef echter problemen kennen met uw familie en werd overal aangesproken op het feit dat u een ongelovige bent. Zo zou u een deel van uw erfenis ontzegd zijn, uw familie heeft kritiek op uw job als leraar, het zou u moeilijk gemaakt zijn om documenten te verkrijgen, Elke keer zou zijn aangesproken op uw gebrekkige geloof en te horen gekregen dat u moslim moest worden.

In 2010 zou u legaal met een Schengenvisum Irak verlaten hebben en naar Duitsland zijn gereisd. U diende er op 3 maart 2010 een asielaanvraag in. Na ruim een half jaar keerde u vrijwillig terug naar Irak, Kerbala. U verbleef weerom afwisselend in hotels, bij uw zussen S. (...) en H. (...) en in de woning van uw kennis en ging opnieuw aan de slag als leraar. Opnieuw ondervond u druk om als moslim te leven. In mei of juni 2015 stopte u uw werkzaamheden als leraar. Vanaf juli 2015 zou u meerdere anonieme brieven ontvangen hebben waarin u werd aangemaand opnieuw moslim te worden. Op een dag zou u door een onbekende op een motorfiets zijn aangevallen. U werd in het voorbijrijden geslagen en uw tas werd gestolen. Omdat u dakloos bent, een instabiel leven lijdt, u uw job niet meer kon uitoefenen, geen bescherming krijgt van uw familie, u geen mogelijkheid heeft zich elders in Irak te vestigen omdat het overal geweten is / zal geweten zijn dat u geen moslim bent, gezien de banden van de Al Shurufy-familie met de overheid én gezien uw vrees dat eender wat met u zou kunnen gebeuren, besloot u Irak opnieuw te verlaten.

Op 27 augustus 2015 verliet u Irak op legale manier. U reisde met het vliegtuig via Turkije naar België waar u eveneens op 27 augustus 2015 aankwam en op 28 augustus 2015 een asielaanvraag indiende. Na uw aankomst in België werd kanker bij u vastgesteld.

Ter staving van uw asielaanvraag legde uw Iraakse identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs alsook uw lidkaart van de kunstenaarsvakbond neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaarde Irak te hebben verlaten omwille van de slechte relatie en problemen met uw gelovige familie en dit omwille van uw afkeer voor het sjitische geloof. U verwees voorts nog naar uw voormalige lidmaatschap van de CPI en de problemen die u hierdoor kende tijdens het Saddam-regime.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat de problemen die u kende omwille van uw voormalige CPI-lidmaatschap zich uitsluitend voordeden tijdens het Saddam-regime. Dient hier voorts te worden aan toegevoegd dat u zelf verklaarde dat u geen functie of positie had binnen de CPI. U was een gewoon lid. Bovendien was u slechts een drietal jaar actief lid van de CPI. Sinds het ontbinden van het Nationale Front eind de jaren zeventig heeft u geen activiteiten meer gehad voor de CPI (zie CGVS p. 16, 18 en 22). U haalde aan dat u omwille van uw CPI-lidmaatschap uw middelbare onderwijs gedurende twee jaar moest onderbreken, na uw middelbare studies uw diploma niet kreeg uitgereikt en onder een soort huisarrest moest leven én eveneens twee keer werd gearresteerd door de mukhabarat. U werd nadien wel elke keer gewoon vrijgelaten en in 1987 verplicht uw legerdienst te vervullen. Uit uw verklaringen blijkt voor het overige niet dat u nadien – zowel ten tijde van Saddam als in de post-Saddamperiode - persoonlijk en systematisch werd gevisieerd en vervolgd omwille van uw voormalige CPI-lidmaatschap. Dat u niet persoonlijk werd/ wordt vervolgd omwille van uw voormalige politieke activiteiten en lidmaatschap blijkt eens te meer uit het feit dat u meermaals legaal het land verliet en elke keer ook legaal en vrijwillig terugkeerde. Uw eerste uitreis vond bovendien plaats voor de val van het regime, i.c. in 2001. Dat u zelfs in die periode legaal en zonder problemen het land kon in- en uitreizen én een aantal maanden na uw vlucht vrijwillig terugkeerde, wijst er eens te meer dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw voormalige politieke lidmaatschap bij de CPI. Dit wordt voorts nog bevestigd door de vaststelling dat u uiteindelijk uw diploma kreeg uitgereikt en als leraar werd benoemd in Kerbala. U oefende uw job uit tot mei / juni 2015 en diende vervolgens zelf uw ontslag in (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Tot slot kan hier nog worden aan toegevoegd dat u ook in 2010 legaal het land verliet en na een aantal maanden vrijwillig terugkeerde. Ook in 2015 verliet u weerom op legale manier en zonder problemen uw land van herkomst (zie CGVS p. 10, 11, 12, 14, 15, 23, 34 en 40).

U haalde voorts nog aan dat u problemen kent in Irak met de overheid en dit omwille van het feit dat u niet gelovig bent. U behoort tot de Al-Shurufy familie en deze maakt sinds 2003 deel uit van de overheid, heeft banden met Al Dawaa-partij en ze bezitten ministerposten, zo stelde u. U merkte voorts op dat u problemen kende bij de kantoren van de overheid om uw papieren in orde te maken (zie CGVS p. 28, 37, 40). Zoals hierboven reeds duidelijk werd aangetoond, heeft u niet weten te overtuigen wat betreft de problemen die u zou hebben met de Iraakse overheid. Ondanks uw verklaringen dat de Al-Shurufy familie sinds 2003 deel uitmaakt van de overheid en nu over ministers zou beschikken in de Iraakse regering, werd u na de val van het Saddam-regime benoemd als leraar, kreeg u uw diploma uitgereikt en werd u zelfs uitgenodigd bij de voorzitter van het ministerie van onderwijs om een geschenk in ontvangst te nemen gezien u de beste punten had behaald in Kerbala (zie CGVS p. 23 en 40). Kan hierbij ook nogmaals gewezen worden op uw verschillende legale reizen en het feit dat u telkens vrijwillig terugkeerde (zie supra). Bovendien blijkt dat u in juni 2015, met het oog op uw laatste vertrek, nog een nieuw paspoort aanvraag en dit ook gewoon kreeg uitgereikt. In 2008 verkreeg u voorts nog een nieuwe identiteitskaart uitgereikt in Bagdad (zie CGVS p. 4 en 5). U verklaarde nog dat u in Kerbala te horen kreeg dat het geen probleem was indien u bij de burgerlijke stand van Bagdad ingeschreven bleef – u wilde deze niet naar Kerbala overzetten omdat dit niet praktisch was voor uw kinderen – terwijl u in Kerbala woonde (zie CGVS p. 14). Op geen enkel moment haalde u concrete problemen aan die u ondervond met de autoriteiten van Irak. U hierop gewezen merkte u plots op dat u uw documenten niet makkelijk verkreeg, dat het pas na lang afzien was (zie CGVS p. 41). Er kan echter worden verondersteld dat u deze problemen reeds eerder en spontaan zou hebben aangehaald wanneer u over uw documenten werd bevraagd, toch zeker wanneer u meermaals uitdrukkelijk werd gevraagd omwille van welke redenen / problemen u Irak in 2015 verliet, indien u daadwerkelijk zware problemen zou hebben ondervonden om uw documenten te verkrijgen. Wat er ook van zij, feit blijft dat u wel degelijk uw documenten kreeg uitgereikt, uw land in 2010 en 2015 legaal kon verlaten en in 2010 ook vrijwillig terugkeerde naar Irak. Andere problemen die u met de Iraakse overheid zou gekend hebben, haalde u niet aan.

U haalde voorts ook aan dat u problemen kende met uw familie, en dit zowel omwille van uw communautaire gedachtengoed én uw afkeer van het (sjiitische) geloof. Deze voorgehouden problemen volstaan echter allerminst om te kunnen concluderen dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde aan dat uw familie niet akkoord is met uw communautaire gedachtengoed en wil dat u “een goede moslim” wordt. Sedert u zich aansloot bij de CPI op 14-jarige leeftijd zou u een slechte relatie hebben met uw sterk gelovige en radicale familieleden. Ze ontzeggen u uw rechten en zouden u niet willen helpen. In concreto haalde u ondermeer aan dat u niet bij hen kan wonen en geen aanspraak kan maken op een erfenis waar u recht op heeft. U zou ook meermaals te horen gekregen hebben dat u terug moslim moet worden. Er kunnen echter vragen worden gesteld bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door u aangehaalde feiten. Zo dient immers te worden vastgesteld dat u, ondanks uw

bewering dat de relatie met uw familie erop achteruit ging sinds u op 14-jarige leeftijd, i.c. in 1975, lid werd van de CPI en op dat moment afstand deed van uw "moslim"-zijn, tot uw vertrek uit Irak contact had met uw familie. Zo verbleef u tot 2003 afwisselend in Bagdad en Kerbala waar u terugkeerde bij uw familie. Sinds u en uw echtgenote medio de jaren negentig uit elkaar gingen, en dit tot 2003, verbleef u hoofdzakelijk bij uw zus H. (...) in Bagdad. Na de val van het regime keerde u definitief terug naar Kerbala waar zich in het ouderlijk huis vestigde, samen met drie zussen en hun gezinnen (zie CGVS p. 9, 12, 13, 15, 24 en 27). Indien de situatie dermate erg was en de relatie tussen u en uw familie daadwerkelijk zo slecht was, is het wel opmerkelijk dat u besliste u terug in Kerbala en dan nog, met uw familieleden, in het ouderlijk huis te vestigen. U gevraagd waarom u zich niet elders ging vestigen en waarom u niet alleen ging wonen, zonder uw familieleden, stelde u dat u er recht op had om in het ouderlijk huis te wonen (zie CGVS p. 32). Dat u zich vrijwillig terug bij uw familie ging vestigen ondermijnt minstens de ernst van de problemen met uw familie. Toen de ouderlijke woning in 2008 verkocht werd, kreeg u uw deel van de erfenis. In daaropvolgende jaren verbleef u voornamelijk op hotel. U was nergens welkom, zo stelde u. Nochtans blijkt dat u ook in die periode, en dit tot aan uw definitieve vertrek in 2015, af en toe bij uw zussen S. (...) en H. (...) in Kerbala kon overnachten. Via uw oom had u bovendien de mogelijkheid om af en toe gedurende een aantal maanden in een appartement van een kennis te logeren in Kerbala wanneer deze naar het buitenland was (zie CGVS p. 28 en 29). Tot slot kon u terecht bij uw zussen die u geld leenden om uw reis uit Irak vorig jaar te bekostigen (zie CGVS p. 33). Dat u dus niet welkom was bij uw familie kan in het licht van voorgaande niet worden volgehouden. U hierop gewezen merkte u op dat niet welkom was, dat ze bidden en dat ze u misschien wel voor een nacht konden ontvangen. U voegde er nog aan toe dat ze het als liefdadigheid beschouwen als ze u helpen en dat u altijd dankbaarheid moest tonen (zie CGVS p. 29). Deze voorgehouden gebeurtenissen volstaan allerminst om te kunnen concluderen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

U haalde voorts nog aan dat een deel van een erfenis waar u recht op heeft, u ontzegd wordt. U zou overal te horen gekregen hebben dat u terug moslim moet worden en dat al uw problemen zouden opgelost zijn. Opnieuw kan worden opgemerkt dat u desondanks toch (gedeeltelijke) contacten bleef houden met uw familie (zie supra) en in hun nabijheid bleef wonen tot 2015. Het gaat bovendien om een oud probleem, zo stelde u. Uit uw verklaringen blijkt voorts ook niet dat u doorgedreven pogingen heeft gedaan om deze zaak op te lossen. U richtte zich een paar keer tot de administratieve dienst om documenten te krijgen waarop vermeld staat op welke eigendommen de familie A.-S. (...) familie zoal recht heeft, alsook tot de advocaat van de familie, maar u kreeg de documenten niet in handen. Verdere concrete stappen blijkt u niet te hebben gezet (zie CGVS p. 30 en 33). Ook uit deze voorgehouden gebeurtenissen kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid, temeer daar u, zoals reeds meermaals werd opgemerkt, in 2010 vrijwillig naar Kerbala terugkeerde én nadien pas in 2015 opnieuw het land verliet.

Dat u zich in al die tijd nooit elders ging vestigen in Irak, maakt uw relaas betreffende de ernstige problemen met uw familie des te onaannemelijker temeer daar u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u niet de mogelijkheid had u elders in zuid-Irak te vestigen. U verklaarde dienaangaande dat het duur zou zijn om ergens anders iets te huren en dat u dat niet kon betalen. U had echter een vaste job als leraar en betaalde voor uw verblijven in hotels. Bovendien betaalde u 6000 euro voor uw reis naar Europa, met geld dat u had kunnen sparen (zie CGVS p. 33, 34). Dat u dus niet de nodige middelen zou gehad hebben om u elders, weg van uw familie, te vestigen kan niet worden volgehouden.

Voorts merkte u nog op dat u zou kunnen vervolgd worden omdat u geen moslim bent (zie CGVS p. 36). Uw vrees dienaangaande is evenwel louter hypothetisch en niet ondersteund door concrete elementen. U immers gevraagd hoe het zich uit dat u "een ongelovige" bent, stelt u enkel dat het geweten is. Gelijk waar u zou gaan kunnen ze zien dat u niet bidt en vast. U gevraagd hoe ze dit zouden zien en erop gewezen dat er in Irak nog moslims zijn die niet naar de moskee gaan alsook én dat op uw identiteitskaart nog altijd vermeld staat dat u "moslim" bent zie (CCVS p. 36), ontwijkt u de vraag en haalt u dan weer aan dat u een grote familie heeft en bedreigd werd. Ook hier blijft u echter steken in louter blote beweringen en kan u bovendien niet aantonen dat u zich niet elders in het zuiden van Irak zou kunnen vestigen.

U haalde voorts nog aan dat u dreigbrieven kreeg in Irak. U zou de laatste maand voor uw vertrek 4 à 5 dreigbrieven ontvangen hebben. Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat u hierover op de DVZ met geen woord heeft gerept (zie vragenlijst CGVS). U gewezen op deze omissie stelde u dat u kort moest zijn op de DVZ (zie CGVS p. 38). Het mag duidelijk zijn dat deze uitleg niet volstaat. Uw verklaringen over deze dreigbrieven bleken ook weinig coherent. U gevraagd naar de inhoud van deze dreigbrieven, stelde u dat ook deze brieven de boodschap "wordt moslim, dan ben je veilig" bevatten. U gevraagd wie deze brieven schreef, moet u het antwoord schuldig blijven. U gevraagd of u klacht indiende, stelde u dat dit niet kan omdat de brieven van de overheid afkomstig zijn. U erop gewezen dat

de brieven mogelijks van één van zussen afkomstig waren, repliceerde u dat uw zussen u niet met de dood bedreigden. U impliceert hiermee dat de dreigbrieven dus ook doodsb bedreigingen bevatten. U hier nogmaals naar gevraagd, ontweek u meermaals de vraag en stelde u tot slot dat in de brieven enkel werd gezegd dat u moslim moest worden en dan veilig zou zijn (zie CGVS p. 37 en 38).

Waar u voorts nog opmerkte dat uw job niet langer kon uitoefenen, moet worden vastgesteld dat u zelf uw ontslag gaf (zie vragenlijst CGVS). Uw familie zou niet akkoord geweest zijn met uw job. U oefende deze job echter reeds uit sedert 2003. Waarom u dan in 2015 plots uw job niet meer zou hebben kunnen uitoefenen, is niet duidelijk. U toont aldus niet aan dat uw beslissing om ontslag te nemen door andere motieven werd ingegeven dan uw eigen keuze.

Tot slot merkte u nog op te vrezen dat het almaar erger en erger zou worden. Zo zou u zijn aangevallen door een onbekende op een motorfiets. U heeft echter geen idee door wie u toen werd aangevallen (zie CGVS p. 40 en 41). Dat deze aanval plaatsvond omdat u niet gelooft, blijkt ook geenszins uit uw verklaringen. U haalde voorts nog aan dat zo veel dingen meemaakte. Verdere concrete feiten haalde u evenwel niet aan. U merkte hierbij op dat u niet alles kan herinneren. Er mag nochtans worden verwacht dat u duidelijke verklaringen kan afleggen aangaande de verschillende feiten die u meemaakte en die u ertoe brachten uw land van herkomst te verlaten.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er niet worden geconcludeerd dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal

burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nassariyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande bevindingen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en kaart van de kunstenaarsvakbond zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en werkzaamheden maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Wat uw gezondheidproblemen betreft dient ter volledigheid te worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de geëigende procedure, i.c. een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In haar verzoekschrift betwist verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat zij er een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij maakt dienaangaande volgende opmerkingen in haar verzoekschrift.

In verband met haar vrees voor de Iraakse overheid, oppert verzoekende partij vooreerst dat *“het niet per se noodzakelijk (is) dat een persoon die een gegronde vrees heeft voor vervolging, een systematisch probleem met de overheid moet ondergaan teneinde aanspraak te kunnen maken op de toekenning van de status van vluchteling of de erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus”*. Verzoekende partij erkent verder dat zij inderdaad uiteindelijk de nodige papieren van de overheid wist te bekomen om op legale wijze het land te verlaten. Evenmin betwist zij *“dat de praktische problemen, waarmee men bij elke overheidsadministratie wel eens te maken krijgt, de essentie van zijn vertrek uit Irak maken”*. Ten slotte bemerkt verzoekende partij dat het *“een publiek geheim (is) dat niet-moslims systematisch benadeeld worden door de overheid”*. Verzoekende partij voegt desbetreffend een internetartikel d.d. 6 november 2015 en een rapport van de Amerikaanse overheid als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlagen 5 en 6).

Aangaande de problemen met haar familie omwille van haar communistische gedachtengoed en haar afkeer van het (sjiitische) geloof, stelt verzoekende partij dat *“het gegeven dat de heer A. M. sporadisch nog onderdak kon vinden bij zijn familie geen doorslaggevend argument (is) om te concluderen dat hij zowel door zijn familie als door de moslimgemeenschap als ongewenst werd aanvaard”* en dat *“het (...) bovendien irrelevant (is) dat de heer A. M. geen juridische stappen heeft ondernomen tegen zijn eigen familie om zijn recht op de erfenis van zijn ouders te laten gelden”*.

Aangaande de motivering in de bestreden beslissing betreffende de dreigbrieven stelt verzoekende partij vooreerst dat *“het irrelevant (is) dat het CGVS van mening is dat het weinig aannemelijk is dat de heer A. M. (...) dreigbrieven heeft ontvangen of dat het geweld ten aanzien van zijn persoon gelinkt is aan zijn religieuze overtuigen”*. Bovendien meent verzoekende partij dat *“de vragen die het CGVS met betrekking tot deze brieven of het brutaal, zinloos geweld ten aanzien van zijn persoon stelden (...) louter van suggestieve aard (waren) gericht om de geloofwaardigheid van de heer A. M. te ondermijnen”*. Immers *“Waarom anders impliceren dat dergelijke anonieme brieven mogelijks afkomstig waren van zijn zussen?”*. Verzoekende partij merkt vervolgens nog op dat *“De aanwezigheid van ISIS in Irak (...) duidelijk tot gevolg (heeft) dat niet-moslims systematisch worden gevisieerd, en meer specifiek niet-gelovigen in de heilige stad Kerbala”*. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij desbetreffend een internetartikel d.d. 19 mei 2015 (bijlage 3).

Ten slotte betoogt verzoekende partij nog dat zij zich geenszins elders kon vestigen daar haar problemen omwille van haar geloofsovertuiging niet enkel lokale gevolgen hadden. Immers beperkt de actieradius van ISIS zich niet louter tot Noord- en Centraal-Irak en strekt deze zich ook uit tot in Zuid-Irak, waar er ook, weliswaar beperkter, sprake is van ontvoeringen, gerichte aanvallen en aanslagen (zie bijlage 3 van het verzoekschrift).

2.2.3.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verwerende partij in haar beslissing op uitvoerige wijze uiteenzet waarom in hoofde van verzoekende partij niet besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar voormalige politieke lidmaatschap bij de CPI, waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met de Iraakse overheid omwille van het feit dat zij niet gelovig is en waarom de door haar voorgehouden problemen met haar familie omwille van haar communistische gedachtengoed en haar afkeer van het (sjiitische)

geloof allerminst volstaan om te kunnen concluderen dat verzoekende partij in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat zij er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het louter tegenspreken van deze conclusie door te stellen dat deze motieven niet doorslaggevend dan wel irrelevant zijn volstaat niet om de verschillende motieven, die geleid hebben tot het voormelde besluit, in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

Inzake de opmerking van verzoekende partij dat de tijdens haar gehoor gestelde vragen met betrekking tot de dreigbrieven en het geweld ten aanzien van haar persoon louter van suggestieve aard waren en gericht waren op het ondermijnen van haar geloofwaardigheid, merkt de Raad op dat het aan de *protection officer* toekomt om bepaalde vragen te stellen teneinde meer duidelijkheid te krijgen over de feiten die geleid zouden hebben tot het vertrek van verzoekende partij uit Irak. Met deze opmerking doet verzoekende partij op geen enkele wijze afbreuk aan (i) de vaststelling dat verzoekende partij, gevraagd of de brieven mogelijks van één van haar zussen afkomstig waren, verklaarde dat haar zussen haar niet met de dood bedreigden en hiermee impliceert dat de dreigbrieven dus ook doodsb bedreigingen bevatten, terwijl zij anderzijds dan weer stelde dat in de brieven enkel gezegd werd dat zij moslim moest worden en dan veilig zou zijn, (ii) de vaststelling dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat de aanval door een onbekende op een motorfiets plaatsvond omdat zij niet gelooft en (iii) de vaststelling dat verzoekende partij haar bewering dat zij nog zo veel dingen meemaakte geenszins hard maakte.

Waar verzoekende partij verder stelt dat zij zich geenszins elders kon vestigen daar haar problemen omwille van haar geloofsovertuiging niet enkel lokale gevolgen hadden daar de actieradius van ISIS zich ook uitstrekt tot in Zuid-Irak (bijlage 3 van het verzoekschrift), wijst de Raad op de motivering in de bestreden beslissing dat de door verzoekende partij aangehaalde vrees dat zij vervolgd zou kunnen worden omdat zij geen moslim is louter hypothetisch is en niet ondersteund is door concrete elementen. Immers maakt zij niet aannemelijk dat de Iraakse overheid, of andere groeperingen, ervan op de hoogte zijn dat zij geen moslim is. Dit geldt des te meer nu op haar identiteitskaart nog altijd vermeld staat dat zij moslim is. De loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande gerichte ontvoeringen, aanvallen en aanslagen in Zuid-Irak (bijlage 3 van het verzoekschrift) en aangaande problemen waarmee niet-moslims geconfronteerd worden in Irak (bijlagen 5 en 6) volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Dit argument kan dan ook evenmin volstaan als uitleg waarom zij zich in al die tijd nooit elders ging vestigen in Irak, teneinde te ontkomen aan de door haar voorgehouden problemen met haar familie. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij niet de mogelijkheid had zich elders in Zuid-Irak te vestigen blijft dan ook onverminderd overeind en het gegeven dat verzoekende partij in al die tijd zich nooit elders ging vestigen in Irak maakt het relaas van verzoekende partij betreffende de ernstige problemen met haar familie dan ook des te onaannemelijker.

2.2.4. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger*

die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nassariyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en

Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

Dit wordt bovendien bevestigd door de meer recente “COI Focus” betreffende “Irak – Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 augustus 2016 die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht. Wel blijkt uit deze informatie dat op 7 juni 2016 voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Kerbala een autobom tot ontploffing is gebracht. Aanslagen in de provincie Kerbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Voorts blijkt uit het rapport nog dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer besloten worden dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon in het kader van een gewapend conflict.

Verder bevestigt de “COI Focus” betreffende “De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer” van 12 juli 2016, die door verwerende partij eveneens per aanvullende nota werd bijgebracht, dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is en dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast *Baghdad International Airport* beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De door verzoekende partij aangehaalde informatie is niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kan doen. Verzoekende partij verwijst naar een internetartikel van 19 mei 2015 waaruit blijkt dat ISIS wel degelijk de stad Kerbala viseert (bijlage 3 van het verzoekschrift), brengt verder een internetartikel aan van 7 juni 2016 inzake een bomaanslag in Kerbala (bijlage 4 van het verzoekschrift) en voegt ten slotte als bijlage bij haar verzoekschrift nog een Amerikaans rapport van 3 oktober 2016 aangaande de veiligheidssituatie in Basrah (bijlage 7). De Raad stelt evenwel vast dat deze informatie geen afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dat het geweld in de regio zich hoofdzakelijk beperkt tot sporadische terreuraanslagen die zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen en dat daarnaast het geweld in Zuid-Irak de vorm aanneemt van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Met de verwijzing naar de sporadische terreuraanslagen die plaatsvinden in Zuid-Irak en naar het gerichte geweld, met een beperkt aantal burgerslachtoffers, toont verzoekende partij niet aan dat in haar regio van herkomst, meer bepaald de provincie Kerbala in Zuid-Irak, een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT